

«Vull que la gent vingui a escoltar-me cantar...»

D'aleshores ençà, tots els esglaons han estat superats per Carreras de forma contundent, erigint-se en un dels millors tenors del moment, del món.

Ha cantat gairebé per tot el globus, al costat dels millors artistes, en els millors teatres, dirigit per les màximes autoritats. Té especial admiració per Von Karajan, amb el que ha treballat i col·laborat repetides vegades, i amb qui l'uneix forta amistat.

- Es dura i difícil la vida d'un artista com tu? Has de fer grans sacrificis per estar sempre en forma?

- Vull aclarir que és molt més normal del que pensa la gent. Molts assaigs i preparació de nous personatges són compartits amb les actuacions, que lògicament varien de marc. És difícil i un xic sacrificat, en quan a no parar mai a casa, i el trasvals que suposa mourés constantment, però què vols fer-hi, és la meua obligació; jo ho he escollit...

- Com veus el moment musical en el nostre país en general i també pel que fa a l'òpera?

- Hem avançat favorablement, i crec que es degut a que des de dalt tenen ganes de que la cultura en general estigui a l'abast de tothom, donant tota mena de facilitats. Sobre

l'òpera puc assegurar que la gent que avui hi assisteix, no ho fa pensant que es tracta d'un acte social, sinó que hi va tan sols pel plaer d'escoltar música i sentir al seu ídol. Sortosament el fet és important. Ha deixat de ser un esdeveniment social, per a convertir-se en art... Té també el seu encant sentir als més joves discutir sobre qui és el millor... Abans passava només en parlar de futbol...

Certament és curiós comprovar l'abigarrada barreja de públic que assisteix al Liceu. Entremig d'avis encopetades, altres més senzilles, sense oblidar forta aflluència de «batxillers», que passen les primeres corbates, formen juntament amb els clàssics senyors, una variada concurrència amb una mateixa febre, la música.

Carreras comentava no fa massa que en una enquesta feta a Viena, donava el resultat curiós de que el 80% d'assistència, quan ell cantava, és femenina.

- On et troves millor, o si vols, quin és el públic que millor et compren?

- Apart del Liceu, que per a mi és quelcom molt especial, em sento com a casa en el Coven Garden, a Viena, a la Scala...

Una gran campanya que depengui de la Generalitat

- En certa ocasió vas comentar-me que la Generalitat s'hauria de fer càrrec del Liceu, i ja és un fet. Què caldria ara per a fer més popular l'òpera, i no fòs tan cara una entrada?

- També en altra ocasió vaig manifestar-te abans que a ningú, que si la Generalitat m'ho demanés, estaria disposat a formar part d'una gran companyia que depengués del govern català, no com a artista convidat, «especial», sinó com un més, durant un període de l'any... Suposo que d'altres ho acceptarien igual que jo, i les coses podrien canviar molt... El que avui està reservat a unes minories seria una possibilitat per a tots. El tema entrades està ben aviat explicat: altres països tenen fortes subvencions estatals que nosaltres, aquí, no disposem. De tota manera sé, que tant la Generalitat com l'Ajuntament de Barcelona, estan fent grans esforços en aquest sentit, i estic convençut que, en un futur molt pròxim, aquest tema millorarà.

Senzill, amable, «sense pose», mancat d'aquest «divinisme» al que estem acostumats davant de grans artistes, Carreras enamora a tot aquell que se li posa davant. Llàstima que tan poques vegades tinguem ocasió de sentir-lo...

Recentment em deia un amic que en escoltar Romeo i Julieta s'emocionà tant, que arribà a plorar. Jo no vaig tenir ocasió de sentir Romeo, però si Lluïsa Miller on també l'actuació de Carreras fou magistral.

- Josep Carreras ha aconseguit arribar on s'havia proposat? - Si cantar en els millors teatres vol dir ser dels primers, ho soc, però la meua ambició tracta d'aconseguir que la gent vagi, no a sentir Aida o Tosca, sinó a sentir a Carreras cantar Tosca o Aida o Romeo i Julieta...

Casat, pare d'un nen de deu anys i una nena de set, Carreras salta del país que sigui a la seva casa de l'Ametlla, per a poder passar el poc temps lliure entre actuació i actuació, amb els seus.

- Per què la teua actuació a Granollers?

- Saps molt bé com ha anat. Hem sentit del Vallès, i solidari amb tot allò que aquí passa. Si la meua actuació pot servir d'ajuda per a la nova Residència, em donaré per satisfet.

També ha manifestat el seu interès en quan a Granollers pugui organitzar en un futur recitals similars al d'ara, oferint la seva col·laboració, sempre que sigui necessària. Nosaltres hem escoltat atents, i no ni cal dir que la proposta ha estat ben anotada, per a fer-la arribar on i a qui calgui...

Josep Carreras, gràcies, en nom de Granollers.

Fotos: Ramon Ferrandiz